

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **S. T.,** zast. Mgr. Ing. Markem Němcem, advokátem v Sedlčanech, Nádražní 106, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 6. 2004, č. j. 60 Az 74/2004 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Ing. Marka Němce **se určuje** částkou 3225 Kč, která mu bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce – stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě shora a vrácení věci k novému řízení a rozhodnutí z důvodů specifikovaných v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že Krajský soud v Ostravě posoudil uvedenou věc v rozporu s platným právním řádem a dále shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednání věci u Krajského soudu v Ostravě, kdy tento uvedený soud projednal věc v rozporu se zákonem o azylu v platném znění.

Současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, tlumočníka a osvobození od soudních poplatků a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, které odůvodňuje hrozbou vážného nebezpečí z politických důvodů na Ukrajině.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. září 2004, č. j. 60 Az 74/2004 - 38 byl zástupcem stěžovatele pro kasační řízení ustanoven advokát Mgr. Ing. Marek Němec, sídlem v Sedlčanech, Nádražní 106. Současně bylo ustanovenému zástupci uloženo ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnit kasační stížnost stěžovatele o údaj, v jakém rozsahu se rozsudek napadá a o důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. V odůvodnění tohoto usnesení soud I. stupně uvádí, že důvody podané kasační stížnosti nejsou dostatečně konkretizovány, proto stanovil zástupci stěžovatele zákonnou měsíční lhůtu k doplnění kasační stížnosti dle § 106 odst. 3 s. ř. s. s poučením, že nebude-li kasační stížnost ve výše uvedeném smyslu doplněna, může být řízení o kasační stížnosti podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuto. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 20. září 2004, zákonná lhůta tedy skončila dnem 20. října 2004.

Zástupce stěžovatele podal po nahlédnutí do spisu u KS v OStravě dne 7. 10. 2004 doplnění kasační stížnosti ze dne 21. října 2004, téhož dne podáno k doručení prostřednictvím pošty a na podatelnu Krajského soudu v Ostravě doručeno dne 22. 10. 2004. Ve svém podání zástupce stěžovatele žádal o prodloužení lhůty.

V doplnění kasační stížnosti upozorňuje na nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, když se soud na 4. straně odůvodnění ztotožnil jako s podkladem pro vydání rozhodnutí s tvrzením ze správního spisu, že „žalobce vstoupil do azylového řízení s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, ač objektivně mohl o udělení azylu požádat dříve“. Soud se dle názoru zástupce stěžovatele měl zabývat otázkou, jak mohl stěžovatel podat včasnou žádost o azyl, když vůbec nevěděl, že něco takového existuje a podal ji okamžitě, ručně psanou v ruském jazyce, jakmile se dověděl o takové možnosti. Soud I. stupně tvrdí – a to je považováno stěžovatelem za nesprávné právní posouzení – že stěžovatel mohl objektivně podat žádost o azyl dříve. Zákon o azylu ale objektivní možnost nežádá a uvádí pouze slovo „mohl podat žádost“, z čehož plyne, že se jedná o subjektivní možnost.

Stěžovatelem navrhovaná zmatečnost rozsudku Krajského soudu v Ostravě je zástupcem stěžovatele spatřována v tom, že žalobce nebyl zcela zjevně způsobilý sám hájit své zájmy a práva a soud mu měl ustanovit advokáta už pro řízení před Krajským soudem v Ostravě; chyběly tu tedy podmínky řízení, jež mohly mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ač důvody v § 103 s. ř. s. jsou taxativně vyjmenovány, tak například zmatečnost řízení již lze spatřovat v různých tam neuvedených absencí podmínek řízení, např. v absenci právního zastoupení, vyžaduje-li takové zastoupení ochrana zájmů účastníka. Podle ustanovení § 3 odst. 2 s. ř. s. se na řízení o správních žalobách vztahuje přiměřeně občanský soudní řád, v němž se uvádí v § 30 odst. 2, že vyžaduje-li to ochrana zájmů účastníka, ustanoví mu předseda senátu zástupce z řad advokátů. Z podané správní žaloby je zřejmé, že byla vyplněna jako formulář, vzor, kde některá slova zůstala v původním znění a některá slovesa jsou přechýlená, ačkoli stěžovatel je muž. Konečně i Krajský soud v Ostravě konstatoval jako důvod zamítnutí žaloby, že žaloba jen obecně cituje ustanovení správního řádu. Potřeba právního zastoupení byla dle názoru zástupce stěžovatele zjevná už v řízení o žalobě, když stěžovatel je cizinec bez znalosti českých poměrů a povoláním stolař. Soudní řád správní byl původně koncipován jako zákon advokátský s předpokladem povinného zastoupení už v řízení o žalobě, přičemž ve schvalovacím procesu povinné zastoupení

odpadlo a zůstalo jen u kasační stížnosti. Ovšem povinné zastoupení v kasační stížnosti, která respektuje koncentraci řízení a nelze tedy do stížnosti uvádět argumenty, které v řízení o správní žalobě byly ponechány stranou, je trochu pozdní, navíc i protože v kasační stížnosti lze naříkat toliko nezákonnost, narozdíl od řízení o správní žalobě, kde lze přezkoumat správnost i korektnost správního uvážení, případně jeho zneužití, jenž může spočívat i v tom, že azyl se někomu udělí a jinému ve stejných podmínkách se neudělí. Proto by měly správní soudy v řízení o správních žalobách více využívat ustanovování advokáta pro ochranu zájmů žalobce, tedy zejména se to mělo stát v řízení předcházejícím tomuto řízení o kasační stížnosti. Poměr rovnosti zbraní, tedy poměr rovnosti stran je zjevně nespravedlivý, když na jedné straně se ví, že správní žaloba je natolik složitá věc, že v prvním stupni ji rozhoduje soud krajského typu specializovaným samosoudcem, a na druhé straně stojí téměř bezdomovec, bez znalosti jazyka i správního práva a v kasační stížnosti již mnoho prostředků k prosazení svých práv nemá, když jich neužil v řízení o žalobě.

Konečně zástupce stěžovatele v doplnění kasační stížnosti spatřuje zmatečnost řízení před soudem I. stupně spočívající v tom, že stěžovatel nebyl vyzván k doplnění žaloby – na odstranění vad, spočívajících v její obecnosti a neurčitosti a mělo být nařízeno ústní jednání. Tento nedostatek mohl mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Díky předchozí vadě se stalo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože správní žaloba nepopisuje žádný rozhodný skutkový stav, přičemž rozhodnutí má být aplikací práva na tvrzený a důkazy prokázaný skutkový stav. Tato nepřezkoumatelnost může ukrývat nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Například žalobce tvrdil do žaloby v bodě II., že napadené správní rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Kdyby soud vyzval žalobce, v jaké věci správní orgán pochybil, mohl by se dovědět argumenty, které by působily ve prospěch žalobce, tedy podobné argumenty, jako jsou v rozhodnutí č. 181 NSS publikované ve Sbírce NSS 4/2004.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 23. 8. 2004 (tedy před podáním doplnění kasační stížnosti zástupcem stěžovatele), když odkazuje pouze na správní spis a nepodporuje přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Po doplnění kasační stížnosti zástupcem stěžovatele byl žalovaný opětovně vyzván k vyjádření, což ovšem neučinil.

Krajský soud v Ostravě bez dalšího předložil věc k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu s předkládací zprávou na č. l. 47. Nejvyšší správní soud vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě k rozhodnutí o žádosti zástupce stěžovatele, aby krajský soud prodloužil lhůtu k doplnění kasační stížnosti. Této žádosti krajský soud vyhověl usnesením ze dne 26. 5. 2005 a lhůtu prodloužil do 22. 10. 2004.

Z obsahu předloženého spisu soudního a správního vyplývá, že žalobce se domáhal u Krajského soudu v Ostravě zrušení rozhodnutí žalovaného ministerstva ze dne 17. 3. 2004, č. j. OAM-112/LE-VL02-VL02-2004, jímž byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zák. č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

V rámci prohlášení - návrhu na zahájení řízení o udělení azylu sepsaného dne 18. 2. 2004 stěžovatel uvedl, že je ukrajinské národnosti, že se v ČR nachází již 5 let a doma má problém s mafií, dluží dost peněz a obává se o svůj život v případě návratu na Ukrajinu, proto žádá o azyl. V rámci pohovoru k žádosti o udělení azylu konaném dne 23. 2. 2002 uvedl, že začal mít strach o svůj život. Z Ukrajiny odjel proto, že dlužil peníze z podnikání,

prodával zboží v „second handu“; na policii se neobrátil, odstěhovat se do jiné části země původu nechtěl, do ČR přicestoval přes Polsko a v ČR pracoval načerno, dokonce pobýval ve vazbě za krádež, až mu bylo uděleno správní vyhoštění. Azylové řízení považuje za prostředek, aby mohl zůstat v ČR.

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že důvodem žádosti o udělení azylu stěžovatele byl záměr vyhnout se hrozícímu vyhoštění, tedy návratu do vlasti, dále snaha zlegalizovat si tak své další setrvávání na území ČR. Skutečnosti, které stěžovatel uvedl již v žádosti o udělení azylu, mu byly známy již dříve a v podání žádosti o udělení azylu na území ČR mu v této době nebránily žádné objektivní skutečnosti.

Krajský soud v Ostravě se po projednání věci v rozsudku důkladně zabýval jednotlivými žalobními body; soud nezpochybňuje, že důvody stěžovatelem uvedené mohou být závažné, nejsou však těmi důvody, pro které by mu měl být azyl udělen. Poskytnutí azylu zákon nepodmiňuje pouhým rozhodnutím cizince požádat o azyl, ale vedle projevu vůle se vyžaduje splnění zákonem vymezených předpokladů, bez nichž nemůže být žádost úspěšná. Z hlediska výkladu § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu v souvislosti s § 12 zákona o azylu se proto soud plně ztotožňuje s názorem vysloveným žalovaným ve svém rozhodnutí, a sice že žalobce ač objektivně mohl o udělení azylu požádat dříve, vstoupil od azylového řízení s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, které mu bylo uděleno podruhé, a to již na deset let. Soud konstatoval, že žalovaný si opatřil zcela dostačující množství podkladových zpráv pro posouzení situace stěžovatele v zemi původu, soud neshledal žádného věcného ani procesního pochybení žalovaného při jeho rozhodování.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v mezích důvodů uplatněných ve smyslu § 103 odst. 1 zákona písm. a) až d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzená nezákonnost, jak ji stěžovatel namítá v kasační stížnosti, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Z rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností je zřejmé, že se jmenovaný soud zabýval námitkami stěžovatele uplatněnými v žalobě, přičemž byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Námitka stěžovatele, že důvodem pro neudělení azylu byly potíže stěžovatele se soukromými osobami (mafie), nelze mezi relevantní důvody pro udělení azylu vůbec řadit. Nebylo prokázáno ve smyslu pojmu pronásledování dle zákona o azylu, že je to státní moc, která by jej zjevně či skrytě pronásledovala.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 2 odst. 4 cit. zákona ve znění platném v době rozhodování správního orgánu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považovalo ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Podle ust. § 14 zákona o azylu mohlo ministerstvo udělit azyl z humanitárních důvodů, i když v řízení o azylu nebyly zjištěny důvody podle ust. § 12 cit. zákona.

V dané věci stěžovatel ve správním řízení netvrdil, že by byl v domovském státě vystaven jakýmkoli výhrůžkám, pronásledování ani diskriminaci, což dokladuje správní spis na č. l. 16, resp. 17, kde jsou uvedeny důvody stěžovatele k žádosti o udělení azylu, rovněž v Protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 23. 2. 2004, založeno na č. l. 21 správního spisu. Aby obava z útlaku mohla být považována za důvod, pro který lze udělit azyl ve smyslu ust. § 12 cit. zákona, musí mít tato činnost charakter pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 cit. zákona a toto pronásledování se musí uskutečňovat z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Pokud jde o první podmínku, útlak může být považován za pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 cit. zákona, pokud je podporován či trpěn úřady v domovském státě. Stěžovatel v průběhu správního řízení netvrdil výskyt výhrůžek ze strany samotných orgánů státní správy. Jak soud I. stupně správně konstatoval, žalovaný se úplně a řádně vypořádal se situací stěžovatele - a konstatoval, že nebylo prokázáno, že by se stěžovatel stal nepohodlným státním orgánům Ukrajiny, či byl jimi pronásledován – stěžovatel ostatně nebyl prakticky politicky činný.

K aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu je nucen Nejvyšší správní soud připomenout, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona. Pokud v řízení vyplynula nepochybná skutečnost, taxativně uvedená v § 16 odst. 1 písm. k) zákona, totiž, podat žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve, jde o důvody, které jsou pro udělení azylu nerozhodné. V daném případě správní orgán rozhodne konečným způsobem ve věci bez toho, aby zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona. Zamítl-li správní orgán žádost jako zjevně nedůvodnou, aniž by zkoumal další důvody

pro udělení azylu, postupoval v souladu se zákonem. Nepříslušelo-li o relevantních důvodech pro udělení azylu rozhodovat správnímu orgánu, nemohla být tato skutečnost přezkoumávána ani soudem. Rozhodnutí žalovaného i kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se zákonem.

K „objektivní možnosti stěžovatele požádat o azyl již dříve“ Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel při vědomí svého nelegálního setrvávání na území ČR a s připuštěním jeho neznalosti azylové úpravy podal žádost o azyl opravdu v subjektivním pojetí; lze upřesnit, že pojmem „objektivně“ lze mínit „bez objektivních překážek“.

Nejvyšší správní soud tak neshledal námitky stěžovatele spočívající v nezákonnosti a nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení za důvodné.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud důkazní materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly shledány. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování a je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků správní orgán při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou zde důvody pro udělení azylu vycházel. Ze spisového materiálu bylo rovněž zjištěno, že stěžovatel nebyl nikterak krácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. V rámci protokolu o pohovoru k žádosti o azyl byla stěžovateli poskytnuta informace o všech pramenech, z nichž správní orgán vycházel, s možností se k tomu vyjádřit. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stanoviskem soudu I. stupně, totiž že šlo o „hrozby“ osob, jež nemají prokazatelnou souvislost se státní politikou a nejde ani o projevy státní moci buď přímo vyvolané, podporované či vědomě trpěné, záměrně nedostatečně potlačované. Při řešení svých problémů s tzv. mafií se ani neobrátil na policii.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele stran rovnosti zbraní dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., dle nějž je rozuměna zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Námitku stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud nepřípadnou, když na č. l. 20-22 je založen protokol o jednání ve věci, a bylo tak vyhověno požadavku na přezkum všech stěžovatelových tvrzení při ústním jednání.

Důvodem pro podání kasační stížnosti z dalšího důvodu, a to podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku

důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Námitku uplatněnou v tomto ohledu neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou, když její konstatování zůstalo pouze v obecné rovině. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovateli nebyl soudem k jeho žádosti ustanoven tlumočník pro řízení o kasační stížnosti, neboť potřeba jeho ustanovení nevyšla vzhledem k okolnostem případu v řízení před soudem najevo (§ 18 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Stěžovateli byl ustanoven advokát na jeho žádost pro řízení o kasační stížnosti.

Soud I. stupně byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku, které stěžovatel uvedl, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, naopak negativní rozhodnutí by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Soudem ustanovenému advokátovi byla odměna stanovena podle § 7,§ 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 68/2003 Sb. ve výši 3225 Kč /3 úkony: dle § 11 odst. 1 písm. b) první porada, převzetí, příprava věci, je-li zástupce ustanoven soudem, písm. d) písemné podání ve věci samé – doplnění kasační

stížnosti, písm. f) nahlédnutí do spisu s přihlédnutím k § 11 odst. 3, a náhrady hotových výdajů 3 x 75 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky/.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. června 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu